

[Annette Just]

Berlingske Tidende, godt nok den 12. juli 1990, hvor en vis hr. Christian Sørensen – som jeg tror de fleste kender – siger:

»Men problemerne er jo ikke kun et spørgsmål om penge, men også om hormoner, som amerikanske landmænd har fri adgang til at bruge.

USA har brugt hormonerne som våben i landbrugsstriden med EF, og derfor må vi forlange, at alle restriktioner fjernes, siger Christian Sørensen.«

Jamen det viser sig jo, at forbrugerne i de lande, hvor man har fundet en fornuftig ordning, hvor man siger, disse ting er tilladt under dyrlægekontrolleret form, har accepteret dem fuldt ud, fordi de så ved, at de ikke får disse restkoncentrationer, som jeg er præcis lige så bange for som alle de ordførere, der har været heroppe. Så den med forbrugerne gælder ikke mere.

Eksporten, som jeg synes er lige så vigtig at beskytte, afhænger af de GATT-forhandlinger, vi er med i, og som vi skal have færdige inden for de næste par måneder. Som jeg sagde: Landbrugsministeren ved det såmænd bedre end alle os andre. Der vil komme problemer, hvis der ikke er nogle lande, der går frem og siger: Jamen så må vi altså sætte ind og give vores landmænd den chance, som det er. Jeg tror heller ikke, det vil blive brugt så meget i Danmark som i visse andre EF-lande. Men ikke desto mindre er det nødvendigt, at der er én nation, der står frem og siger: Det er rigtigt, hvad de videnskabeligt har bevist – og har mod og mands hjerte til også at sige: Jamen så lad os da bruge de fornuftige midler, som der er, og derved forhindre den illegale brug, som er ødelæggende, derved forhindre alt det uetiske, som er forfærdeligt, hvis man misbruger disse ting.

Derfor vil jeg bede om, at vi lader fornuften sejre og prøver for en gangs skyld at gå foran og sige: Nu er det altså ved at være tid, at Danmark også viser, det er et stærkt landbrugsland.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Fru Annette Just siger, at én nation skal stå op og sige ja. Man kunne lige så godt vende det om og sige: Hvorfor ikke bruge den indflydelse, vi har i EF, til at sige nej? Gør det slet ikke indtryk på fru Annette Just, at vores landbrugsorganisationer siger nej, at producenterne siger nej, og at forbrugerne siger nej?

Det, der bestemmer forbruget, altså i hvilket omfang markedet skal stige eller falde, er helt andre forhold. Den engelske kvægsygdom – jeg tror, den hedder BSE – var jo i virkeligheden den, som virkelig fik markedet til at gå i stykker i Europa, og det var det, der var årsagen til, at afsætningen faldt. Lad mig minde om, at de udtalelser, en engelsk sundhedsminister kom med for et år siden om, at der var salmonella i fjerkræ og æg, fik markedet til at falde til under 50 pct.

Det er altså i virkeligheden forbrugernes tillid, der er altafgørende for, om vores landbrugseksportinteresser kan opretholdes – mindre end forskellige produktionsformer og produktionsmetoder. Bl. a. i Japan har vi set eksempler på, at valutakurser har en betydelig større indflydelse på afsætningen end spørgsmålet om, hvorvidt vi skal bruge det ene eller det andet væksthormon.

Jeg vil derfor i stedet for vende det om og sige: Lad os bruge tiden til fornuften. Der er tid nok til fornuft.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er tæt ved at være ud over min fatteevne, hvordan den engelske BSE-sygdom skulle kunne komme ind i denne sammenhæng, men så lad os da gå ud fra den.

Så vil jeg bede hr. Rønholt om at forklare, hvordan det kan være, at det spanske kødforbrug faldt mærkbart i det område, hvor det faktisk blev konstateret, at man blev syg af det. Der faldt det op til 50 pct., og så gik det altså ud derfra. Derfor tror jeg ikke, den helt holder. Jeg er helt enig i, at BSE var en rædselsfuld sygdom, og vi har alle sammen talt om det. Vi ved godt nok ikke rigtig, hvor mange der blev syge af det – altså af kjerne, for der er vist ingen mennesker, der blev det – men jeg brugte netop eksemplet fra Spanien for at fastslå, at jeg er helt opmærksom på det problem, og det er også derfor, vi vil være endnu strengere over for ethvert misbrug af disse selvproducerede væksthormoner. Det skal være et dyrlægekontrolleret hormon, og det bliver puttet i en slags øring på de stakkels små kalve, men det kan kvinder tåle, så det kan kalve nok også.

Hermed sluttede forhandlingen.